

Mevrouw Leporelli uitte hare vreugde over zijn voornemen. Er werd besloten dat hij naar Corsika zou gaan, om zijn plan betreffende Luigi uit te voeren. Krachtig in zijne goede voornemens begaf hij zich op reis.

De lente was in zomer veranderd; het was stil geweest in het dorp Olmeta. De vroomheid en smart van zuster Agatha (Maddelena) was op aller lippen, en de edele gedragingen van Luigi Martinelli zouden luider zijn geprezen, indien niet pater Jachino alles in het werk had gesteld om de bewoners van Olmeta tegen hem op te zetten.

Hij trachtte den vader van den zoon gescheiden te houden, ofschoon Luigi menigmaal bewijzen gaf van zijne kinderlijke liefde.

De priester wist dat Luigi en zijne vrienden, vijf in getal, de gewoonte hadden te zamen de Heilige Schrift te lezen, en dat de neef van Luigi, Nicola, de mis sedert dien tijd niet meer bijwoonde en de biecht verzuimde; dit bewees volgens den priester zamenzwering en verraad. De burens konden wel is waar de lafheid van Luigi, zoo als zij het noemden, niet begrijpen, waardoor hij zijn vijand niet had verslagen, maar de eerlijke openheid die hij betoonde, zijne zorg voor kranken en bedroefden, hadden hem de achting verworven; want ellende en kommer vonden bij hem een troostwoord en eene helpende hand.

Deze „nieuwe mode" om het land door te gaan goedgeoede, gelijk men het noemde, was iets nieuws. Hij volgde het voorbeeld van mevrouw Leporelli, maar de eigenlijke drijfveer was een hart dat genezen was geworden van zijne wraakgierige driften en nu die stemming in alles toonde. Behalve Nicola was de moeder van Luigi de eenige, die luisterde naar Gods woord, en dat wél zoo als teedere moeders doen, enkel om den lezer; echter beefde het kinderhart van vreugde als zij bij de eene of andere uitspraak van Johannes uitriep: heerlijk als dit waar is! Luigi bleef lezen, hopen dat de Heer zijne gebeden verhoerende, de dierbare moeder in de waarheid zou leiden.

Het geschiedde op eenen kalmen zomeravond, dat Luigi met zijne vrienden nederzat onder de schaduwrijke boomen, terwijl de maaijers huiswaarts keerden en de arbeiders uit den wijngaard hunne geiten opzochten, om haar de uitgeknipte bladeren te geven. Het plekje was uitgezocht. Ver voor hen uit zag men de blaauwe zilverstreep der Middellandsche zee, terwijl de afstand een zinbedrog schiep, als groeiden de oljven vlak aan haren zoom; de notenboomen stonden in volle pracht; duizende bloemen ademden de liefelijkste geuren; duizende zingende insecten vervulden de lucht, terwijl de vurige vliegjes vrolijk gonsten als waren zij starren van minderen rang door de aantrekkelijkheid der aarde uit de hoogere sferen gelokt.

Daar daalt de avond. Allerlei kleuren wisselen zich af om het uitgebreide landschap, nu goudgeel, dan rozenrood, dan weder geschakeerd; een zacht geluid doet zich hooren, welligt het avondlied der schepping door elk schepsel in zijne eigene taal den Heer der schepping toegezongen! Daarna zouden zij inslapen in de harten der bloemen, hun als zachte donzen bedjes gespreid. Naarmate het donkerder wordt ziet men het ontsteken der lichtjes in de naburige hutten en het gezang van het terugkeerend landvolk wordt allerwege vernomen. Boven dat alles uit klinkt luid en streng de kloosterklok; daar zwijgen alle stemmen, daar knielen alle kinderen en onder hun ave Maria lispelend uitgesproken, verheft zich de avondster.

„Welk een heiligen en zachten indruk ontvangt men hier!" zoo spreekt Luigi tot Nicola. „Men gevoelt dat God de éénige Heer is en men Hem alléén moet dienen — al leefden wij een dubbelen levenstijd, al ware elke gedachte een danktoon, nog zou de tijd te kort zijn om onzen Schepper te prijzen." Alzoo pratende en wandelende kwamen zij te huis.

Toen die beiden den volgenden morgen naar hun zomerpaleisje gingen in de vrije lucht, ontmoette hun een man in begordeld reisgewaad. Hij zag zeer vermoeid en boog zich nederig op italiaansche wijs voor Luigi. Het was Carlo Ricardo, die schijnbaar hem niet durfde aanzien.

„Spreek gij met hem voor mij," zeide Carlo tot Nicola. „Zeg hem dat ik gekomen ben in naam van den vriendschapsbond, welke allen omstrent, die Jezus liefhebben. Ik zoek — en ik mag ootmoedig erkennen — ik vond vergiffenis in het kruis des Heeren; — ik ben gekomen om dat gedeelte van mijn leven, hetwelk ik overhoud van mijne dagen, den Heer te wijden, Hem te aanbidden, dien ik zoozeer heb beleedigd. Indien Luigi van mij onwaardige gediend wil worden, geen hond kan trouwer zijn voor zijn meester dan ik met 's Heeren hulp zijn zal voor hem. Bij nacht en bij dag, in droefheid, in ziekte, ter zee of te lande, overal hoop ik mijn berouw en mijne bereidwilligheid te toonen."

Dit zeggende bedekte Carlo zijn gelaat om de aandoening te bedekken, die hem te sterk werd.

Luigi was diep getroffen; in den geest van den Christen, die weet hoe veel hem is vergeven, sprak hij: „Zal ik vergeving terughouden waar

de Christus ze schenkt? Ik neem uw aanbod aan; ik wil geloof slaan aan uw voornemen om het verledene te herstellen — ik doe meer — ik schenk u mijn vertrouwen."

Gedurende vele maanden bewees het gedrag van Carlo de waarheid van zijn berouw. In blijde en droeve dagen, altijd was hij de medgezel van Luigi. Hij stond steeds op de plaats waar de arbeid 't zwaarst was, en wilde zijnen patroon, zoo als hij hem noemde, alles gemakkelijk maken. Zag Luigi vermoeid of bleek, onmiddellijk rees bij Carlo de vrees op, of hij ook zelf iets deed wat hem kon worden gespaard.

Er moest echter nog iets gebeuren, waardoor de scheidsmuur tusschen hen beiden ten volle zou worden geslecht. Om bezigheden begaf zich Luigi naar Sardinië; en ofschoon de van ouds beruchte rooverbenden aldaar schier zijn uitgestorven, huizen er nog enkelen, die niet schroomden de vraag om geld met bedreiging des doods te verbinden. Dit was de ervaring van Luigi. Carlo vergezelde hem; hun arbeid geëindigd zijnde keerden zij over eene vlakke terug langs welke digt geboomte was geplant; van uit de struiken traden twee Enakskinderen te voorschijn, die hunne beurs eischten; bij hunne weigering legde de eene zijn pistool aan op de borst van Luigi, welke aanslag Carlo wist af te keerden door zich tusschen de beide te werpen, zoodat de booswicht achterover viel.

Carlo was zoo blijde zijn vriend het leven te hebben gered, dat hij zijne eigene wonde niet bemerkte, hem door het pistoolschot aangebragt, doordien 't wapen afging toen de man viel. De roode stroom, die hem langs den schouder liep, was hem, zoo verklaarde hij later, het aangenaamste wat hij ooit zag; want zoo drukte hij zich in zijne gesperde taal uit: „Het was alsof mijne zonde wegstroomde in mijn bloed, dat vloeide voor Luigi."

Van dien tijd af waren die beiden inniger dan ooit verbonden. Zij leerden uit het dierbaar bijbelboek, dat gerechtigheid een volk verhoogt, en men daar waar de bijbel een gesloten boek is, verwachten kan dat de zonde schaamteloos wordt gepleegd. Luigi en Carlo werden als vreemdsoortige menschen beschouwd, en daar zij volhardden in het lezen heeft pater Jachino een bevel uitgevaardigd, dat diegenen zijner schapen, welke dat boek lezen, in den ban zullen worden gedaan. Doch niettegenstaande deze bedreigingen hebben enkele gezinnen Luigi verzocht, als hij aan de Leporelli's te Napels schrijft, een paar dezer afgekeurde boeken te ontbieden. Op deze wijze mag men hopen, dat in Corsika dat zaad wordt gestrooid, hetwelk vrucht brengt voor het koninkrijk Gods.

Luigi en Carlo zijn onafscheidbaar; beiden gevoelen hoeveel genade hun is geschied; en zij arbeiden zamen, elkander sterkende in de kracht en in de liefde Gods. Zij bidden om de gaven uit hun Vaders hand, gedenkende dat de wolk der smart, eenmaal over hen uitgespreid, een zilveren rand had, eene genade bragt waardoor zij leerden voortgaan van licht tot licht, van kracht tot kracht, zoekende de stad niet met handen gemaakt, welks kunstenaar en bouwmeester God is, eeuwig in de hemelen.

Naar het Engelsch.

TE LAAT.

Voor eenige jaren stierf bijna plotseling op een dorp in Zuid-Holland het eenige zoonkje van een aanzienlijk man. Sprakeloos stond de vader bij het lijk van zijn kind, totdat hij op eens zich voor het voorhoofd sloeg, en luidkeels uitriep: „O, had ik hem maar bidden geleerd!"

T. M. L.

ZONDAGSCHOOL-STATISTIEK.

ITALIë. — De eerw. Mille geeft een zondagschoolblad uit, dat reeds in 1000 exemplaren wordt verspreid.

GRIEKENLAND. — Het is nu zes jaren geleden dat de eerste zondagschool in Griekenland werd gesticht. De eenige te Athene bestaande, telt nu bijna honderd leerlingen, meest geboren Atheners, van 6 tot 16 jaren oud. De eerw. Dr. Kalopothakes die haar leidt, hoopt eene kapel voor die school en ook voor godsdienstoefening te bouwen. Drie zijner zondagscholieren, jongens van elf tot zestien jaren, zijn tot de kennis der waarheid gebragt, en gelijk hij hoopt, tot zaligheid bekeerd. Zij worden nu opgeleid tot bijbelkolporteurs op Kreta. Dezelfde leeraar geeft ook een net geïllustreerd blad voor grieksche zondagschool-kinderen te Athene in het licht, onder den titel van Ephemeris Tōn Paidōn (Dagblad voor kinderen). Hiervan verschijnen maandelijks 3000 exemplaren, van welke er 2000 verkocht worden. Het is uiterst goedkoop.

T. M. L.